

Macskákról.. 3

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2015.

Lektor: Koncz-Kovács Anna

A pályázatra 45 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Petres Katalin:
Meki emlékére

II. helyezett lett:

Sárréti Miklós:
Kilencedik élet

III. helyezett lett:

Jószay Magdolna:
Mirci hozzám kerül
című írása.

Gratulálunk!

Bubrik Zseraldina: A hipnotizőr

Délután fél négykor anyukámmal kiültünk a teraszra. Gondoltuk, mivel csütörtök van, megvárjuk a jégkrémest. Én tudtam, este hat körül fog jönni, de egy igazi beszélgetés mindig jól jön. Mi nem tudunk egymás mellett úgy ülni, hogy egy szót sem szólunk. Egy kis idő után megjelent Mimi, a pici vörös kiscicám. Még csak ismerkedünk, nem enged sűrűn magához. Vagy mehetek, megsimogathatom, vagy egyszerűen támad, vagy épp elszalad. Most leült velem szemben, egy picit messzebb, és a két szép szemével engem nézett.

- Na, jól van, Mimi, ha szemezgetni szeretnél, benne vagyok - mondtam neki, komoly arccal.

Anyukám már az elején elkezdett nevetni. Mivel egyik lábam ki volt nyújtva, hozzákezdtem jobbra-balra fordítani. Mimi a szemével úgy nézte, mintha valami különleges dologra jött volna rá. Abbahagytam, mikor megláttam a mellettem lévő széken azt az elefántos kispárnát, amit már elég régen varrtam. Szép lassan a jobb kezemmel felemeltem, elkezdtem jobbra, majd balra ringatni. Közben halkán mondogattam:

- Mimi, most el fogsz aludni, Mimi, most el fogsz aludni...

Pár perc sem telt el, mire szépen lassan elkezdte mindkét szemét lecsukni. De néha kinyitotta, én meg csak beszéltem tovább:

- Mimi, most el fogsz aludni, Mimi, most el fogsz aludni... - Szépen, lassan, halkán ismétélgettem.

Nem telt el sok idő, Mimi lefeküdt, és elaludt. Ránéztem anyukámra, aki egész idő alatt csak nevetett, persze halkán. Láttam, ő is álmos lett.

Kis idő után Mimi megint felült, velem szemben, a két szép szemével az én két szememet nézte. Csendben ültünk, mikor hozzákezdett ásítózni. Most láttam először, hogy milyen szép fogsora van. Már én is úgy éreztem, keringet az álmoság, mikor meghallottuk a várva várt zene hangját. A jégkrémes megérkezett. Mire felpattantunk, Mimi elszaladt. Kileptünk a kapun, este fél hétkor, szinte rohantunk a kocsihoz. Megvetjük a desszertünket. Sietve mentünk be a lakásba, de az ajtó előtt megálltam egy percre. Szétnéztem, mikor megláttam Mimit, nem messze tőlem az udvaron aludt. Megint mosolyra fakadtam. Hirtelen azon gondolkodtam: hipnotizőr vagyok?

Kühne Katalin: Micuriból hogyan lett Kabubi?¹

Katinka a nagyszüleinél sokszor játszott a cicákkal, de ötéves korában névnapjára édesapjától egy aranyos cirmos cicát kapott ajándékba. Ennek nagyon örült, mert végre saját cicája lehetett, nem csak nyaranta élvezhette ezeket az öntörvényű, de kedves állatokat. Elnevezte Micurinak. Nővére, Enikő segített neki, együtt készítették gyapjúfonalból a gombolyagot, amit vászonnal borítottak be, ez lett Micuri legkedvesebb játéka. Boldogan játszott vele. Elgurította, ebből nagy hancúrozás következett. A sima, fényes parkettán folyton ezt üldözte, időnként akkorát csúszott, esett, majd újra talpra állt (mint ahogy a magasból is talpra esik minden macska, és kilenc élete van, ahogy a mondás tartja). Balerinánk ugyan nem viselt tütüt, mint az igaziak, de pompás fényes szőre, fekete szeme csillogott, kecsesen mozgott. Hosszú bajszával fedett orrocskájával körbe-körbe szaglászott, ha valami finom illat elbódította - mint most is -, addig ugrált, míg a nagy ovális asztal terítőjébe kapaszkodva lerántotta azt, és megkaparintotta a tálon lévő almáspiték egyikét. Hamar elfogyasztotta, ez új erőt adott neki tánca folytatásához. A rádióból éppen Strauss Kék Duna keringője hallatszott. Nem tudom, hogy a cicák szeretik-e a zenét, ezt Micuri sem árulta el Katinkának, de elbeszéléséből arra következtetek, hogy ez a muzsika kedvére való volt. Ügyesen siklott a parkettán, úgy tűnt, mintha tánctanár oktatta volna. A gombolyag keltette fel érdeklődését, ami gömbölyű lévén mindig továbbgurult, ő nem győzte követni azt. Pici karmaival megcsípte, fel-feldobta a magasba, majd újra elkapta. Egy pillanatra elengedte, majd utánaeredve továbbhajszolta. Vadászösztöne jól működött, de amikor a labdája az ágy alá gurult, elkezdett keservesen miákolni, mintha segítséget kérne. Katinka azonnal lehasalt az ágy elé, kis kezével el is érte a gombolyagot, majd Micuri elé tette. Újra kezdődhetett a játékos tánc.

Pár óra múlva Micuri és Katinka elfáradt, a cicá addig dorombolt ölében, míg elszenderedett. Gazdija is elálmósodott, nagyokat pislogott, ő is lehunyta szemét. Így aludtak egy félórácskát édes kettesben. A napocska

1 Kabubi maszáj nyelven: Öröm

belesett az ablakon, arany fényével elárasztotta a szobát, a két pihenő barátot is. Hamarosan sötét lett. Enikő hangjára ébredtek, aki hazaérve hívogatta őket. A lányok édesanyja először Micuri tálkájába öntötte a tejecskét, majd a család is asztalhoz ült. Édesapjuk még nem volt itthon, rendszerint késő estig tanított, de most éppen előadást tartott. Amikor ő benyitott a szobába, már mindenki az igazak álmát aludta. Bekapott a konyhában néhány falatot, ő is lefeküdt, mert másnap korán reggel kell indulnia, a Szádelői-völgybe viszi tanítványait egy hosszú túrára. Így volt ez minden szombaton. Máskor jöttek gyermekei is vele, de mióta cicájuk van, őt nem vihetik magukkal, így most itthon maradtak. A következő történetet Katinka mesélte el nekem, ő pedig Micuritól hallotta:

Micuri álmában továbbkergeti - már nem a gombolyagot - élő zsákmányát, a mocsári antilopot. Ő már nem házi macska, hanem az egyik legfélelmetesebb, legerősebb ragadozók közé tartozik, az állatok királya, falkájának domináns képviselője.

Messze Afrikában él Kabubi, a hím oroszlán népes családjával, három nőténnyel és hat kölyökkel. Éppen vadásznak. A nőtények a hím jelére várnak, mikor támadhatnak. Kölykeik távolabb maradnak, lelapulnak a magas fűben. Kabubi a mocsári antilopok felé tart. A nőtények csendben követik, észrevétlenül kúsznak, centiről centire közelítenek feléjük. Még túl nagy köztük a távolság, de a szél segíti a vadászokat. Az antilopok, ezek a kecses mozgású szép állatok nem veszik észre, hogy mi fenyegeti őket. Vígán legelésznek a friss fűből. Egy fiatal bak lemarad a többiektől, őt szemeli ki Kabubi. Hirtelen nagyot ugorva eléri, elkapja az antilop torkát, belemar, leteperi. Nőtényei is odaérnek, megragadják, tépdeszik húsát, addig, míg el nem vérzik és lehanyatlik. Hamar kimúlik, a falka végre - a hosszú ideig tartó éhezés után - jóllakhat. A nagyok jutnak először az „asztalhoz”, de a kicsiknek is jut néhány jóízű falat. A falka tagjai elégedett morgásokkal köszönik meg Kabubinak a vacsorát, majd leheverednek, nagyokat ásítva álomba merülnek.

Micuri meséje elgondolkodtatott. Talán nincs is nagy különbség a nagy termetű, több száz kilogramm súlyú nagymacskák és a házi kedvenc kis-

cicák között. Mindkettő szeretettel veszi körül, gondoskodik családjáról, értük mindent megtesz, akár életét is kockáztatja. Vadállatként saját maguk harcolnak az ételért, a házi macskát a gazdája eteti - vagy jobb esetben ő maga is vadászhat a padláson vagy a pincében egér után. Ösztöneik, életvitelük sok mindenben hasonló. Micurinak jó eszközülni szolgál a gyakorlásra a gombolyag, ha felnő, ugyanígy üldözheti majd az egereket. Kabubi pedig példát ad kölykeinek, hogyan kell megtervezni a küzdelmet a mindennapi eledelért, hogyan kell véghezvinni, mire kell figyelni, hogy eredményes legyen a harc. Miként kell megközelíteni a zsákmányt, honnan fújjon a szél, hogy ne vegye észre, hogyan kell hosszasan üldözni, míg el tudja ejteni, hogyan lehet sikeres a vadászat. A családot csak úgy lehet összetartani, gondoskodni róla, ha minden kölyök hamar megtanulja, mi a feladata, hogyan működnek a természet törvényei. Így van ez minden állat életében is, nem csak az emberi társadalmakban. Az állatok még ösztönösen érzik, mit kell tenniük, de a szülők is tanítják őket a legszükségesebb tudnivalókra. Az emberek a civilizáció hatása miatt az évezredek alatt ezt már elfelejtették, újra fel kell eleveníteniük ezt a tudást. Akik még a természet közelében élnek, ismerik ezeket a jeleket, ezek alapján tájékozódnak, élnek az állatokkal olyan szimbiózisban, ahol az egymásrautaltság még megengedi, hogy csak akkor öljenek, ha létfenntartásukhoz szükséges.

Ha a ragadozók nem tudják, hogyan maradhatnak életben, a fajok kipusztulhatnak. Sajnos, a párduc, a tigris és az oroszlán mára a védett fajok közé tartozik. Az emberek számtalan fajt vittek végveszélybe, hatalmasnak, egyedüli uralkodónak képzelik magukat, akik mindent megtehetnek. Csak azon nem gondolkodnak el, hogy ha az öldöklést nem hagyják abba, és a ragadozók világában ennyi pusztítást követnek el, ha nincs természetes kiválasztódás - ami azt jelenti, hogy csak az életképes fajok és egyedek maradnak fenn, az életképtelenek pedig maguktól eltűnnek -, akkor a kisebb vadállatok túlszaporodása válik veszélyessé, és ezt az emberek is megsínylik. Önző viselkedésük, birtoklási vágyuk miatt minden aljasságra képesek. A szőrmeért, amelyből kabátjuk készül, a fogakból alkotott amulettekért, amiket ékszerként viselnek, halomra gyilkolják ezeket a nemes, gyönyörű vadállatokat. Egy másik gondolat is felötlött:

milyen nagy a különbség a vadállatok és az emberek viselkedése között. Az előbbieket vadnak nevezik, a vadállatok többsége mégis családszere-tő, az emberek között viszont egyre inkább jellemző az, hogy nem törőd-nek családjukkal. Ha idős szülei már képtelenek arra, hogy egyedül élje-nek, megbetegedtek, elgyengültek, testileg-szellemileg leépültek, bedug-ják őket egy otthonba. Gyermekeiket, akit nem vártak olyan szeretettel, mint a vadállatok, szülés után kukába dobják, vagy a kórházban hagyják, idegenek nevelik fel őket, mert a vérszerinti szülők nem áldozzák fel ké-nyelmüket. A család szentségét megcsúfolva, szenvedélyeiknek élnek. A fiatalok között - tisztelet a nagyszámú kivételnek - a karrier fonto-sabb, mint a gyermekvállalás. Az emberi faj is veszélyeztetetté válhat, elnéptelenedhet Földünk. Az emberek annyira eltelnek önmagukkal, „nem ismernek, nem tisztelnek sem Istent, sem törvényeket”, hogy rövidesen nem csak a vadállatok, az emberek is fogyatkoznak, majd eltűnhetnek a Föld színéről. Lehetnek-e még megművelt erdeink, szántóföldjeink, ahol élhető élete van a vadnak? Lesz-e még elegendő élelmünk, ha nem mun-kálkodunk azon, hogy az éhezőket megsegítsük? Ha tovább folytatjuk ezt az önpusztító életmódot, lassan elszivatagosodik bolygónk, nem él sem nö-vény, sem állat, sem ember, kihalt lesz a táj. Hová vezet ez az ostoba szemlélet? A 24. óra elkövetkezett. Lépünk, amíg tehetjük! Világosítsuk meg azok agyát, akik azt hiszik, mindent megtehetnek. Ha közösen nem gondolkodunk el ezeken a jeleken, amik fenyegetnek bennünket, és nem teszünk ellenük semmit, bekövetkezhet a vég. A legfontosabb az együtt gondolkodás lenne, ha összefognánk, és kutatnánk, hogyan lehet a civili-záció káros hatásait megszüntetni, a klímaváltozás kiváltó okait ellensú-lyozni, egységes törvényekkel féken tartatni. Ha nem tennénk tönkre a levegőt, talajt, növényeket, erdőket a kemikáliákkal, a trófeákat gyűjtő vadászok öldökléseivel, ha végre békében élnénk embertársainkkal hábo-rúzás helyett, az emberi viselkedést talán befolyásolhatjuk, jó irányba terelhetjük világunkat. Így nemcsak a Micurik, hanem a Kabubik is tovább élhetnének, nemcsak az állatkertekben, rezervátumokban, hanem saját életterületükben is. Ők példát mutatnak nekünk, embereknek, hogyan kell és lehet egymással békében élni úgy, hogy közben saját életterületüket meg-védjék és fennmaradjanak.

Czegény Nagy Erzsébet: Macskamonológ

Hogy Isten minek is teremtett
macskának engemet, ki tudja,
de biztos meg volt rá az igazi oka.
Nem is lenne amúgy kellemetlen
e szőrös testben életem tengetnem.
Mert hát szó, ami szó, végül is
nincs okom panaszra, hisz
eléggé elkényeztetnek, etetnek,
itatnak, adnak helyet, meleget.
Még néha szőrömet is megkefélik.
Bújhatok gazdasszony ölébe, s vérig
vagyok sértve, ha netalán elkerget,
hogy kedvenc unokájának adjak helyet.
Nem zavar ki az udvarra zord télben,
s egerész nem sem kell legfőképpen.
Hisz perzsának hívják a fajtámat,
-Szobamacska - neki ez dukálhat.
S hát egér után minek is fussak,
mikor ínyenc ételre gazdimnak fussa.
Tejbe-vajba fürdök, ha éppen ez a kedvem,
meg is hálálom, dorombolok menten.
És hát ennyi játék, mi itt van a szobában,
talán sehol nincs széles e világban.
Kislabda, függöny, terítőknek széle,
néha unalmamban fekszek a sütőbe.
S hogy mennyi minden van a polcokon!
Mindahányat végignyalogatom.
Amelyik éppen kedvemre való,
mancsommel püfölöm, s ha nagy a dáridó,
elsunnyogok gyorsan a kanapé alá,
a gazdasszony meg sem lel. Na, pá!

Hanyecz István (shf): Egy macska rémálma

Csendes, családi, kertés háznak volt egy lakója,
ő volt a kis család kevinc szép Cirmos cicája,
aki a szokott rejtekhelyén aludt a meleg kuckóban.
Finom, mély álmát békésen aludta, dorombolva a sutban.
Rémes álmában egérvadászaton járt a hűvös kamrába'
Bátor Kandúr Bandival, aki az ő hűségese barátja.
Történt, hogy a háznak éléskamrájában riadtak fel,
no és mit láthatott ott a szegény embernek fia, hát...
Ott, azon éjjel, a kamrában vígan cincogtak az egerek.
Kandúr Bandit és őt kikötötték a sűrű egérgyerekek.
Játszva a macskának bajszát, farkát kedvükre húzogatták,
és szégyenszemre mindkettőjüket alaposan kigúnyolták.
Majd ezek után körbe-körbe vidám harci táncot lejtettek.
Ma a ház asszonya finom kenyeret sütött a gyerekeknek.
Így a polcon már szép sorban álltak a frissen sült kenyerek.
És az egérsereg nekiállt megdézsmálni a meleg kenyeret.
Sorban megrágtak mindent ott, ami a polcon lehetett.
„No de ilyen szegényt - kilátott már -, jaj lesz, ha hazér a gazda!”
Ekkor összedugta okos fejét Kandúr Bandi és a Cirmos cica.
Volt egy titkos varázsszavuk, ami most is működött a bajba'.
„Ripp-ropp” - mondták, és máris kiszabadultak egy csapásra.
Lett is hirtelen nagy sírás-rívás az egértáborba',
százfélé futottak volna a kamrából, ha tudtak volna.
De az ügyes vadász Kandúr Bandi és Cirmos cica
sorban leterítette a riadtan menekülő egérbandát.
Ekkor megszólalt egy baritonhang a közelben.
„Ébredj, Cirmos cica! - szólt a gazdi. - Jó reggelt!”
- hagzott el a szeretett gazdi kedves hívó szava.
Hirelen felébredt az álmodozó Cirmos cica.
És ezzel itt véget ért ez a szörnyű rémálom.
Rövid volt ez a strófa és kurta a mondóka:
ez volt vala egy rémes macskaálom.

Sebaj, kedves Kandúr Bandi, barátom, itt a vége.
Gyere, kis pajtásom, te is ébren fuss el véle!

Keszy-Harmath Dániel: Macskaallergia

Sir Macskusz vígan itta a tejecskét,
amíg a nagy baj el nem lepte a testét,
rángatózni, s csöpögni kezdett,
kis teste hancizástól rezgett.

„Mi lehet a baj? Mi ez az orrfolyás?
Fránya, kelletlen orrdugulás!”
Mitől prüszköl egy kiscica, tényleg?
Csak nem testébe férközött egy féreg?

Vakarózni kezdett Macskusz, de hiába,
náthától egybefolyt orra-szája,
nem talált semmilyen kártevőt magán,
de továbbra sem jutott túl óriási baján.

Tüsszentése már egy órája tartott,
amikor bizony türelme elfogyott,
elment hát, a macskapatikába,
s ott beleütkezött Lady Katikába.

Lady Katika patikus cicalány,
neki a tüsszentés nem is oly nagy talány,
adott is Macskusznak rögtön orvosságot,
aki ettől máris nagyon vidám volt.

Köszönetet mondott Lady Katikának,
nekiesett, hát, a gyógyszer dobozának,
a dobozban egy fura üzit talált,
mely kis híján ráhozta a szívhalált.

Az üzenet így szólt: Kedves Macska, mégis
mit gondoltál, tüsszentésed miatt is
nem marad úgy abba? Itt a válasz:

Azért csorgatsz nózit s nyálat,

Mert nem figyeltél eléggé a
szép bundádra, tisztaságra,
így kaptál saját magadtól, hát,
macskaszőrnök-allergiát!

Györke Seres Klára: Macska

Ezzel mit lehet csinálni? Így jött...
Gyerekkorban volt egy macskánk.

Okos, kedves, tigrisbundás:
mikor egyszer simogattam,
hirtelen kezemet bekapva
tűfogával megharapta.

Lett is sírás, ijedtség.

Anya szaladt: „Mi történt”?

Sírva mutattam meg vérző kezem,
amit a macska megsebzett.

Mindig voltak kutyáink,
együtt hancúroztunk velük,
labdázattuk, füröszöttük,
még a morgásuktól sem féltünk.

A macskától ma is félek!

Van pár macskás jó barátom.

Néha meg is látogatom.

A napokban felmentem,
s a szekrényből egy nagy macska

„szemezett” velem:

felugrottam, kirohantam,
még a barátomnak se szóltam.

Szerencsére jött egy busz.
Fel is szálltam, remegtem,
megkérdezték: „Segíthetünk?
Látjuk, rosszul van, kedvesem!”
„Köszönöm, de itt leszálok.”
„Hazaértem. Szép napot!”

Ma is félek a macskáktól,
de azt biztosan hiszem:
macskát szerető emberek
ostobának tekintenek!

Buday Anikó: Macska

Gyönyörű szép domb aljában terül el az a kisvároska, melynek domboldalán épült az a víkendház, ahol egy szép nyarat töltöttem gondtalan boldogságban.

Minden nyáron megelégnék a domboldal, ahol a pici kis víkendházakat benépesítik a fővárosból érkező tulajdonosok. Mindent és mindenkit hoznak magukkal, kutyát, macskát, nagymamát, nagypapát és a gyerekeket. Így kerültem én is ide Luca pici cicájaként. Boldog is volt a nyár, Luca egész nap kényeztetett. Simogatott, fésülgetett, játszott velem, és mindenféle jó falatokkal kínálgatott. Akkor, amikor más dolga akadt, én kísértéltem a kertbe pillangókat, bogarakat kergetni, vagy az árnyas bokrok alatt lustálkodni, szundítani. Sokszor elnyújtóztam a napon bundámat napoztatni. Egyszerűen csodálatos volt.

Aztán vége lett a nyárnak, és a víkendesek lassan elkezdtek hazafelé szállingózni. Egyre több házacská lett lakatlan, csendes. Én is megnőttem, már nem voltam az a kerek bolyhos szőr pamacs, nyurgább, nyúlánkabb lettem, de játékos jókedvem ugyanúgy megmaradt.

Egyik reggel nagy sürgés-forgás volt a házikóban. Luca szülei is csomagoltak, és Lucát is noszogatták, hogy igyekezzen azzal a csomagolással, ebéd után indulunk. Izgatottan rohagáltam egy darabig közöttük, az-

tán láttam, hogy csak útban vagyok, kifeküdtem a késő nyári napsütésben a teraszra. Elaludtam, egyszerre csak arra ébredtem, hogy Lucát mérgesen tuszkolják be a kocsiba szülei, miközben azt magyarázzák neki, hogy értse meg, nem vihetnek engem haza a panellakásba, nincs hely, Lucának egyébként is kezdődik az iskola, ők, a szülei meg dolgozni mennek. Engem majd jövőre megtalál itt, jól elleszek a domboldalon a szabadban. A maradék száraz macskaeledelt és egy kis vizet kiraktak a tornácra, és elhajtottak a kocsival, benne a zokogó Lucával, aki bánatosan integetett a hátsó ablakból. Össze voltam zavarodva, nem hittem a szememnek. Egy darabig futottam a kocsi után, de hiába. Eltűntek a szemem elől. Ekkor döbbsentem rá, hogy engem itt hagytak, nem törődve azzal, hogy mi lesz velem.

- Úgysem állnak meg, nyugodjál bele, ki vagy dobva - hallottam egy érces nyávogást. A hang irányába nézve megláttam a hang tulajdonosát, egy öreg kandúrt, aki szomorúan nézett rám. - Velem is ez történt évekkel ezelőtt, és még sok másik társammal, akik itt élünk gazdátlanul a dombon. Itt hagytak minket, csak addig voltunk jók, amíg nyáron elszórakoztattuk a gyerekeket, aztán, sicc, ősszel itt hagytak minket. A városi életükben már nem volt helyünk, csak gondot okoztunk volna ott, így a legegyszerűbb volt sorsunkra hagyni minket. Itt úgy hívnak minket az emberek: az elvadult macskák. - Csak hallgattam, és nagyon féltem. Nem akartam elvadult macska lenni! Szépen itt maradok a ház közelében, a kertben áll egy farakás, majd ott bevacolom magam, gondoltam méltatlankodva. De a félelem még is ott motoszkált bennem, és a kérdés, mi lesz most ezután. Hogy fogom megvédeni magam az ismeretlennel szemben? Mit fogok enni?

Minden zavaros volt, csak az volt biztos, hogy Lucát meg akartam várni, ezért a ház közelében akartam maradni. Lassan esteledett, megettem a kirakott maradékot, és elindultam a farakás felé. Reggel fázva ébredtem, szokatlan volt a hideg, hisz eddig Luca ágya mellett aludtam egy puha, bélelt dobozban, nem a pusztta földön. Éhes voltam, így elindultam körbenézni valami ehető után.

- Na hogy érzed magad, hogy telt az éjszaka? - hallottam az ismerős érces nyávogást.

MACSKÁKRÓL... 3.

- Fáztam, és éhes vagyok - válaszoltam az öreg macskának. - Hol lehet itt enni?

- Hát kis kandúr, azt bizony magadnak kell megszerezned. Van egér, pocok, cinke, feketerígó, tavasszal friss madártojás, és gyenge húsú fiókák a fészkekben. Néha egy-egy bogár csemegének.

- Egér? Cinke? Hát az meg mi? - kérdeztem ijedten, hisz fogalmam sem volt róla, miről beszél az öreg.

- Élelem. Gyere, megmutatom, menjünk vadászni.

Ahogy kisütött az őszi nap, éledni kezdett a természet.

- Az egeret, pockot, madarat be kell cserkészni, türelmesen, nesztelesen várni, aztán lecsapni, így! - és már a szájában is volt egy szürke állatka. - Na, láttad? Így kell csinálni. Ezt most neked adom, egyél, de a következőt egyedül kell, hogy levadászd - mondta, és eltűnt.

Játszadoztam, pofozgattam az egeret, aki egyre ijedtebb lett, aztán győzött az éhség, és megettem. Furcsa volt az íze, de nem volt rossz. Másnap, harmadnap a gyakorlatlanságom miatt bizony éhen maradtam. Nem sikerült egeret fognom, be kellett érnem két-három bogárral. Negyedik nap újra megjelent az öreg kandúr, kérdezte:

- Hogy ment a vadászat?

- Sehogy - válaszoltam durcásan -, nagyon éhes vagyok.

- No, ma megmutatom, hogy kell madarat fogni - Szép csendben felmászott a fára, könnyű, légies mozgással. Lekuporodott, szinte hozzánőtt a fa törzséhez, és várt. Pillanat tört része alatt, olyan gyorsan, hogy nekem csak egy villanásnak tűnt, elkapta a madarat. Szájában egy feketerígóval jött le a fáról, és elém rakta, aztán szó nélkül elment. Napokig nem láttam.

Lassan az éhség rákényszerített arra, hogy egyre ügyesebb legyek. Közben, ahogy telt az idő, találkoztam több macskával, rájöttem, hogy elég sokan vagyunk. A szőröm színtelen, megkopott lett, és felnőtté váltam. Már nem hasonlítottam Luca kényeztetett kiscicájára. Megkopott, állandó éhségtől és félelemtől szenvedő elvadult macskává váltam. Többször kerültem összetűzésbe sorstársaimmal az életben maradáért folytatott harcban. Leesett a hó, néztem, hogy mi ez? Még sosem láttam hóesést. Vidám dolog volt játszani a pici kis pihékkel.

De a hó nem csak szórakozást hozott. Az élelem egyre kevesebb lett, mindent befedett a fehér takaró. Lekényszerültünk az emberek lakta területre, ahol ki voltunk téve annak, hogy a házőrző kutyák elkapnak. Menni kellett akkor is, ha nem akartunk éhen halni. Tojást loptunk a tyúkólból, vagy a szerencsésebb házi macskáknak kirakott maradékot faltuk fel. Így telt a tél, lassan tavaszodott, az idő is melegebbre fordult. Boldog reménnyel vártam a nyarat, hogy újra láthassam Lucát, elképzelttem, hogy fog kényeztetni, simogatni, etetni újra, mint régen. Egyik nap nagy riadalom volt az elvadult macskatársadalomban. Futótűzként terjedt, jönnek a vaspuskások, elbújni, menekülni gyorsan! Ki akarnak löni minket, mert, hogy jön a madarak fészekrakásának ideje, és félnek attól, hogy kiesszük a tojásokat és a fiókákat a fészkekből. Egyébként is, csak haszontalan, kártékony lények vagyunk a szemükben. A fészkek kirablása igaz, mert alig vártuk, hogy a téli koplalás után valami friss csemegéhez jussunk. Jöttek is az emberek, hallottam lábuk döngését, és egy-egy lövést is messziről. Elbújtam a farakás belsejébe, és mozdulatlanul rettegtem az életemért. Lassan elcsendesedett a domboldal, csak imitt-amott lehetett még emberi hangot hallani, ahogy arról beszéltek, hogy az elhagyott, kidobott macskák miatt hogy megcsappant a madárpopuláció. Aztán csend lett. Mélységes csend. Minden élőlény a dombon érezte a halál és a rettegés szagát. Másnap, kimerészkedve a farakás alól, öreg barátomat kerestem, de hiába. Kilőtték, mondták életben maradt társaim. Egy darabig bánkódtam, aztán másra terelődött a figyelmem. Érdeklődésem alanya egy gyönyörű, fekete-fehér színű macskalány. Igen illegette magát, dorombolt, simult hozzám, összebarátkoztunk. Együtt aludtunk a farakás alatti fészkeben, és már nem voltam annyira magányos és bánatos elvesztett öreg barátom miatt. Kedvesem megvigasztalt, az élet ment tovább. Egyik reggel csatangoltam élelem után vadászva. Rá is akadtam egy kidobott húsdarabra, ami jól is jött, nem volt messze a farakástól, nem kellett sokáig csatangolnom páromat egyedül hagyva. Biztos az ember dobta ki, megéreztem rajta a szagát. Ettem egy pár falatot, aztán siettem haza, hogy megosszam a társammal a finom falatokat, aki már kiscicákat hordott a hasában. Jól belaktunk belőle. Nemsokára éreztem, hogy furcsán

szédülök, a szemem is elhomályosult, és igen fáradt vagyok. Biztos sokat ettem, gondoltam, és a társam felé néztem, de ő már békésen aludt, nem akartam zavarni. Szép csendesen én is elaludtam.

- Na, ezek is ettek a rókáknak kitett mérgezett húsból. Ennyivel is kevesebben vannak. Gyere, szedjük össze őket, és nézzünk körül, hátha többen is vannak, akik ettek a húsból - mondta az ember. Ezt a macska már nem halotta, aludta párjával együtt örök álmát, ahol Lucával játszott, és a szobában az ágy mellett aludt, amíg ki nem dobták.

**

Azért választottam, a Macska című novellának ezt a szomorú történetet, mert igaz. Ősszel rengeteg a kidobott, ott hagyott macska, sőt kutya is, akik aztán elszaporodnak, és természetes vadászösztönnel és az éhségük csillapítására kirabolják a madárfészkeket. Egyre kevesebb a madár. A kutyusok falkába verődve portyáznak a falvak utcáin, riogatva az embereket, s főleg a gyerekeket, amíg a gyepmester össze nem szedi őket. Erre a lelketlenségre szeretném fölhívni a figyelmet a kidobott állatok érdekében.

Lám Etelka: A mi Cirmos cicánk

Egy szép augusztusi napon érkezett hozzánk Cirmos cicánk. Csodaszép bundája több színben pompázott. A fiatal, kéthónapos kiscica egy-két nap alatt megismerkedett a lakás minden zegzugával, és máris tudta, hogy ő az úr a háznál. Mindennap másik helyen aludt, széken, ágyon, szekrényben, polcon, számítógépen és persze az ablakpárkányon is. Kedvenc helye volt ez, mert innen mindent láthatott kint és bent. Nagyon szeretett nézelődni, hogy mi zajlik odakint. Amikor valaki érkezett haza, máris rohant az ajtóhoz.

Hamar megszoktuk jelenlétét, és mivel volt egy kiskertünk, Cirmos vágyakozva tekintett kifelé, így kicsit habozva, féltve, de kiengedtük. Boldogan szaladt ki, feltérképezte a terepet, és megismerkedett a fákkal, bokrokkal, virágokkal. Kezdett hosszabb időre eltűnni, több órára, majd egész napra is elcsavargott. Mi aggódva kerestünk, de hívó hangra mindig hazajött.

Történt egyszer, hogy nagy nyávogást hallottunk a kertből, de hiába kerestük Cirmost, nem láttuk. Majd egy alapos keresés után körbetekintve felfedeztük, hogy felmászott a ház tetejére, de nem tudott lemászni, csak nyávogott egyfolytában. A piros tetős cserepeken bókászott, és kétségbeesve várta a segítséget. A szomszédok is észrevették a helyzetet, mely egyre komikusabb lett. Fogtunk egy nagy létrát, és irány a háztető. Fel is jutottunk, de a cica nem jött közelebb, hanem feljebb mászott a tetőn. Időbe telt, könyörögve, szépen kellett kérni, hogy jöjjön közelebb. És végre megtörtént a csoda, odajött hozzánk, lassan elértük. Taps követte az eseményt a szomszédok és az arra sétáló járókelők részéről. Ez volt az első merész kalandja Cirmosnak.

A következő évben nagy rutinja volt már kint a kertben, előfordult, hogy három napra is eltűnt. Sokat vadászott mezei egerekre, és boldogan hozta haza őket. Majd letette a kerti ajtó elé, vagy berohant a lakásba, szájában tartva az egeret. Hát, bizony egyik alkalommal, mikor fel akartam venni a cipőmet, az előszobában rémülten vettem észre, hogy egy élő kis szürke egér szalad felém, majd besurran a szobába. Cirmos cicánk utánafutott, teljes gőzzel üldözte az egeret. Nagy felfordulás következett a szobában. A macska fel-le ugrált a kanapén, és a remegő kiséger mindig talált olyan helyet, ahol nehéz volt elérni. Így telt el vagy két óra, mire Cirmos elkapta a kiségeret.

Az évek során a cicánk sokat vadászott, volt olyan időszak is, amikor naponta négy-öt egeret hozott haza, és büszkén mutatta nekünk. Sajnos előfordult, hogy kisnyulat fogott meg, amit szerencsére ki tudtunk szabadítani, hosszas rábeszélés után elengedte. A nyári időszakokban esténként sündisznók jelentek meg a kertben. Cicánk érdeklődve figyelte őket, de nem bántotta a kis süniket. Békésen megfértek egymás mellett. Általában esténként Cirmos kint ült a fűben, bogarászott, és őrizte a kertet, lehet így mondani, mert mindig megjelentek idegen macskák. Ekkor nagy csetepaté volt, harci állás, féloldalas pozólás és különös harci hangok, macskanyávogás. Ekkor tudtuk, már megint idegen macska közeledik. Előfordult, hogy közbe kellett avatkozni, mert akkora ricsajt csaptak. A cicánk minden betolakodót elkergetett, és miután csend és nyugalom következett, ő is bejött hozzánk a hálószobába éjjeli alváásra.

Imádta a csirkehúst, a sonkát, és ha fentük a kést a hússzeleteléshez, Cirmos mindig meghallotta, akkor is, ha kint volt a kertben. Ekkor bero-
hant a konyhába, és szépen várt. Fehér tapancsai izgatottan mozogtak,
és csillogó szemmel figyelte a pipihúst. Halkan dorombolva várta a fi-
nom falatokat.

Sok szeretetet kaptunk cicánktól, és mi is nagyon szerettük. Sajnos
most már csak az emléke él velünk.

Dél Tamás: Falatka

Egy falatka.
Nem mondanám rá,
 hogyan ebadta,
 hisz a fa adta.
De ragaszkodása
 miattuk volt
a gyantába ragadva.
Kis Maszatka.

Eddig ő volt a
 a falatka.
S most
 felcserélődő
 szerepben
minket harap ma.
S szinte várom,
 ahogy látom
 az elkerekedő
 szemekben,
meg nem értett
 jajszavamra,
 hogyan
- Szavamra!

- Ez csak játék volt!
- Ez meg véletlen!
- Az ott a te hibád!

S tudom,
hogy törölni kéne,
nem kibetűzni
bőrömön
a macskakaparást.

Reggel
előbb berreg,
mint az óra.

S bár pusztít
nyomott az orrodra;

mégis
álmos lépteid
úgy vigyázza,
hogy el ne vétsd
az utat a konyhába.

S amiért ma is
ki lett szolgálva,
nyakad köré
tekeredik a hála.

Önző lenne?

Nem hiszem!

A földszinten
hallom már panaszát:

- Elmentél!

Itt hagytál!

Ha csak játék lenne

az egész,

te mégis

naponta belemész.

S ha macskaszerenád
veri fel a házat;
ehhez több kell,
mint alázat.

S a magyarázat?
Bár a plátói szerelem is
fájó lehet annyira,
hogy mellette senki
meg nem maradna -
és most mindegy, hogy
melyikünk akarta -
hisz ő már
a szívünkbe van
ragadva.

Keszy-Harmath Dániel: Kiscicád halála

Cirmos cica, haj,
nagy lett most a baj.
Még csak nem is sejtette,
hogy a rákos sejt a testét ellepte,
megbetegítette,
legyengítette,
elkedvtelenítette.

Nem volt már önmaga,
s nem volt már jó szaga.
Kis teste árnyéka volt
korábbi énjének,
látszott, lezárult
egy hajdani volt ének.
Nem sír már, nem nyüszít,
pedig mindenki esküszik,
vidám lény volt ő...
Eltelt tíz esztendő,

ami macskaidőben,
akkor is, ha kiröppen,
hosszú,
nem járja át a bosszú,
egy macska nem felejt,
de lelke sok titkot rejt,
kiismerhetetlen,
legyőzhetetlen,
beteg, s így erőtlen...
Távolból látva,
macskaszáját tátva,
aranyos kis teremtés,
cirógatnád, szeretnéd,
de az igazság fájdalmas,
a helyzet majdnem szánalmas,
hisz kiscicádért sírdogálsz,
egymagadban álldogálsz,
némán,
bénán,
rosszul áll a szénád,
utoljára nézd, hát,
itt van a kis drága,
száját alig tátja,
de látja,
hogy ott vagy vele,
érzi, hogy szereteted,
a legnehezebb úton is,
átsegíti végleg...

Petres Katalin: Macskahaiku

Izzó macskaszem,
puha és selymes bunda,
de éles karmok.

Hanyecz István (shf): Macskák és rajzfilmek

Híres kiscicák
animációs hősök
mesefilm vásznon
Tom, Jerry kalandjai
Cicamica figurák

Kicsik kedvence
Frakk volt a macskák réme
csínyt Frakkra fognak
Irma néni macskái
de sorban lebuknak ők

Cicavízió
Futrinka utca szépe
bájos cicuska
Lucifer álnoksága
régii idők meséje

Garfield cica
gondmentes egerekkel
Mici macskája
Tévének kedvenc sztárja
csinos macskalányokkal

Csipet Csapat jön
Pukkandúr kikötőben
maffia-bajusz
Girnyaú kalandjai
butaságok fogságban

Mirr-Murr, a kandúr
kicsiknek jó barátja
arcán ragtapasz
színes kendő nyakában
ovisok kedvenc sztárja

Szép Kacor király
Kitti bájos cicája
ügyes, ügyetlen
figurái rajzfilmnek
kedvenc mesék színesben

Dittrich Panka: Macska (Haiku)

Nyávog az éjjel,
kenceficél út kövén
víg dorombolás.

Küszöbön tetem,
egeret fogott este,
nappal kileste.

Nyelv fontos szerve:
tisztálkodik kedvére,
csak talpra eshet.

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
